

"Sempre he estat un punk"

Quatre anys després del seu gran èxit 'Furia latina', els valencians Seguridad Social i el seu líder José Manuel Casany tornen amb 'En la boca del volcán', una col·lecció de cançons connectades amb el rock llatí que presentaran el dia 27 a la sala Bikini de Barcelona.

José Manuel Casany, cantant, compositor, líder i ideòleg del grup, no oculta la seua satisfacció pels resultats finals del disc, sobretot perquè aquesta vegada han aconseguit gravar l'LP més variat de la seua trajectòria: "Té cançons que podíem haver fet en la nostra primera època. Ha estat com mostrar les cartes de tots aquests anys, però alhora obrint el nostre so a estils que encara no havíem abordat, com la música brasilera."

El grup no ha estat aturat els darrers quatre anys, com demostra la seua penetració en el mercat sud-americà, però en el trajecte d'anada i tornada a aquest continent han perdut una de les seues peces clau, el guitarrista Alberto Tarín. "Eli volia iniciar la seua carrera com a solista, tenia moltes cançons pròpies, i a més a més, necessitava tranquil·litat després del naixement de la seua segona filla." Vol dir això, com s'ha apuntat en més d'una ocasió, que Seguridad Social continua essent una dictadura governada amb mà fèrria per Casany? "Tot el contrari. De fet, jo vaig proposar a Alberto que introduïra en el repertori del grup algunes de les seues cançons, i que ell apareguera com a autor, etc. Volíem fer-ho així, però quan ens comunicà que preparava el seu primer disc en solitari vàrem acceptar que anara pel seu compte. La ruptura, en tot cas, va ser amistosa", i es va resoldre amb la incorporació d'un històric valencià, Aristides Abreu. "S'ha adaptat perfectament al grup, millor fins i tot del que esperàvem." Lògic, si es té en compte que José Manuel Casany el coneixia des de fa molts anys. "Sí, però curiosament, i malgrat que és de la terra, abans de pensar en ell estiguérem provant altres guitarristes, fins i tot estrangers, fins que ens adonàrem que era ideal. El teníem al costat i no ens n'havíem adonat."

El periple sud-americà ha servit al grup per estrènyer llaços amb altres bandes de rock llatí. "El rock llatí m'agrada -reconeix Casany- perquè no encotilla els qui el practiquem, perquè cadascú ho fa a la seua manera. Hi ha molts ritmes on triar, un futur tremend."

El cantant de Seguridad Social reivindica l'herència llatina, però no oblida els seus orígens. A les fotografies interiors del disc apareix amb una camiseta dels Sex Pistols: tota una declaració de principis. "És clar. S'ha de tornar als llocs xicotets, al rock and roll de la nostra primera època. Jo sempre he estat un punk, què vols que et digui. O almenys la meua forma d'entendre el punk, que va ser una finestra oberta a nous estils."

En la boca del volcán consta de catorze noves cançons, de les quals destaquen tres versions de molt diversa procedència, entre les quals *Acuarela*, de Toquinho. "Quan feia el servei militar, va ser una de les poques cançons que sonava a la ràdio i em va parèixer d'esperança. És curiosa la capacitat que tenen molts músics brasilers per traure energia positiva i ganes de viure de cançons melangioses." Les altres són "¡Salta!", de Tequila, i "Un beso y una flor", popularitzada per Nino Bravo. "La primera, la vam incloure perquè només havia eixit en l'LP de versions de Tequila publicat a l'estat espanyol, i a Amèrica no la co-

neixien. La versió és diferent a la del disc homenatge, perquè hem fet una nova remescla. En 'Un beso y una flor', es dona el cas contrari. Solament l'havíem publicada a Amèrica, però vist l'èxit i que feia molts anys que la tocàvem, decidírem incloure-la. Com a valencians que som, també la considerem una mena d'homenatge a Nino Bravo, per qui sentim gran respecte."

En aquesta ocasió, entre els convidats de luxe que

J. M. Casany: "Hem fet una nova remescla de la nostra versió d'Un beso y una flor', de Nino Bravo. Com a valencians que som, la considerem una mena d'homenatge a la figura d'aquest artista, per qui sentim un gran respecte."

conformen la nòmina de col·laboradors del disc, es pot trobar Gustavo Santaolalla i Àlex Acuña. El primer, conegut per les seues produccions per a Maldita Vecindad y Café Tacuba, participa tocant el *charango*, mentre que el segon és un percussionista peruà que va arribar a Amèrica de la mà de Pérez Prado. No són les úniques presències d'oripell en l'LP, perquè també hi col·labora Blanquito, cantant dels King Changó. "Els vam conèixer durant una *jam session* a Puerto Rico, on va sorgir la cançó 'La seguridad', que era la que en principi ell havia de gravar amb nosaltres. Quan estàvem a l'estudi, a Los Angeles, va coincidir que ells actuaven allí, i vam invitar-lo a cantar."

És només una mostra, la més recent, d'una llista cada vegada més gran que també aplega noms com el del percussionista Luis Conte (col·laborador en diversos discs de Madonna) o el productor Andy Wallace. "És molt curiós, perquè quan ens va produir l'àlbum *Introglicerina*, en 1990, ningú no pensava que després treballaria amb Nirvana en el famós *Nevermind*."

El nou disc implica també la reforma total en directe del grup, que es multiplica a fi d'aconseguir en directe el mateix so del CD. "La intenció és que la formació estiga oberta. Necessitem una banda 'guerrillera', que pugui creuar el toll amb relativa agilitat, perquè no podem permetre'ns portar una secció de vent

tremenda cap amunt i cap avall: això és impossible, resulta molt car i ens impediria anar a la meitat dels llocs. Ens abellia ampliar la formació. Però no estem saturats de la clàssica banda de rock and roll, perquè, de fet, en els concerts mantindrem les quatre persones bàsiques, i quan les cançons ho requeresquen, apareixerà la resta. El que passa és que volem ampliar el xou, fer que fluctue més, encara que sempre hem tingut cura d'aquest aspecte. La veritat és que tenim més il·lusió que mai. Joestic com si tinguera divuit anys, sobretot després de l'any sabàtic que ens vam prendre. En aquests quinze anys, amb major o menor freqüència, hem actuat tots els estius, i l'any passat ens sentíem molt rars sense fer-ho. Ens va servir per descansar, però la situació era molt estranya."

Potser el millor per al grup en aquest període va ser la possibilitat de trencar la rutina dels últims anys. "Sí, és collonut, perquè ho vam fer en el moment adequat, deixant un disc al carrer, fent un pas més. Hem arriscat, i hem treballat tres vegades més. I això que a mi no m'agrada treballar."

—Per això et vas fer roquer, no?

—(Rialles). Sí, ja ho crec, i resulta que treballo més del que em podia imaginar.

Seguridad Social aporten una visió heterodoxa del rock llatí. El seu cantant, José Manuel Casany (a la foto, assegut), ha viatjat des del punk fins l'obsessió pels ritmes calents.

Eduard Guillot